

Sygn. akt VIII C 2918/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 29 stycznia 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: SSR Bartek Męcina

protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 stycznia 2018 roku

sprawy z powództwa M. B.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda M. B. kwotę 13.500 zł. (trzynaście tysięcy pięćset złotych) wraz z odsetkami ustawowymi, przy czym od dnia 1 stycznia 2016 r. z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, od dnia 24 marca 2015 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 4.292 zł. (cztery tysiące dwieście dziewięćdziesiąt dwa złote) tytułem zwrotu kosztów procesu,

2. nakazuje pobrać od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego dla Łodzi- Widzewa w Łodzi kwotę 38,86 zł. (trzydzieści osiem złotych osiemdziesiąt sześć groszy) tytułem zwrotu tymczasowo poniesionych kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 2918/16

UZASADNIENIE

W dniu 10 listopada 2016 roku powód M. B., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wytoczył przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W., powództwo o zapłatę kwoty 13.500 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 24 marca 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, a także wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pełnomocnik powoda wskazał, iż w dniu 28 lutego 2014 roku strony zawarły umowę ubezpieczenia dotyczącą należącego do powoda pojazdu marki B. (...) o nr rej. (...). Umowa obejmowała m.in. ubezpieczenie autocasco, a suma ubezpieczenia została oznaczona na kwotę 56.100 zł brutto. Na mocy aneksu do umowy strony przyjęły klauzulę niezmienności wartości pojazdu i braku redukcji sumy ubezpieczenia. W treści klauzuli ustalono, że z zachowaniem pozostałych niezmiennych klauzulą postanowień umowy ubezpieczenia autocasco, wartość pojazdu określona dla celów umowy ubezpieczenia nie ulegnie zmianie w całym okresie ubezpieczenia oraz suma ubezpieczenia pojazdu nie będzie pomniejszana o wypłacone odszkodowanie - bez stosowania zwwyżki składki. W dniu 17/18 lutego 2015 roku należący do powoda pojazd został skradziony. W dniu 21 lutego 2015 roku powód zgłosił szkodę pozwanemu, następnie przeniósł na pozwanego prawa własności pojazdu, zaś w dniu 24 lutego 2015 roku pojazd został wyrejestrowany. W toku postępowania likwidacyjnego wartość szkody została oznaczona na kwotę 42.600 zł brutto. W ocenie powoda, ustalone odszkodowanie, różniące się od sumy ubezpieczenia, należy uznać za zaniżone.

(pozew k. 5-7)

W odpowiedzi na pozew strona pozwana, reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Wyjaśniła, iż przyjęta w umowie suma ubezpieczenia stanowiła górną granicę odpowiedzialności ubezpieczyciela i nie determinowała wysokości odszkodowania, która była zależna m.in. od rzeczywistej wartości przedmiotu ubezpieczenia. Dodała, że zakład ubezpieczeń zobowiązany jest do wypłaty odszkodowania, a nie sumy ubezpieczenia, akcentując, iż odszkodowanie nie może przekraczać rzeczywistej wartości szkody.

(odpowiedź na pozew k. 24-25)

W toku dalszego postępowania stanowiska procesowe stron nie uległy zmianie, ponadto pełnomocnik pozwanego w złożonym piśmie procesowym wypowiedział się w zakresie opinii biegłego sądowego.

(pismo procesowe pozwanego k. 92-93, protokół rozprawy k. 116)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód M. B. był właścicielem samochodu marki M. (...) o nr rej. (...).

W dniu 28 lutego 2014 roku powód zawarł z pozwanym (...) Spółką Akcyjną w W. umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdu, o którym mowa wyżej, na okres od dnia 1 marca 2014 roku do dnia 28 lutego 2015 roku oraz umowę ubezpieczenia tego pojazdu w zakresie: AC i (...). Zawarcie umowy zostało potwierdzone wystawieniem polisy numer (...). Suma ubezpieczenia została w umowie oznaczona na kwotę 56.100 zł. W aneksie do przedmiotowej polisy strony umowy ubezpieczenia przyjęły, że ustala się, z zachowaniem pozostałych nie zmienionych niniejszą klauzulą postanowień umowy ubezpieczenia autocasco (AC), że wartość pojazdu określona dla celów umowy ubezpieczenia nie ulegnie zmianie w całym okresie ubezpieczenia oraz suma ubezpieczenia pojazdu nie będzie pomniejszana o wypłacone odszkodowanie – bez stosowania zwyczajki składki.

Zgodnie z ogólnymi warunkami ubezpieczeń komunikacyjnych pozwanego (OWU), określona w umowie AC suma ubezpieczenia odpowiada wartości pojazdu brutto (§ 13 ust. 1). Suma ta stanowi górną granicę odpowiedzialności pozwanego za wszystkie wypadki ubezpieczeniowe, które zaszły w okresie ubezpieczenia.

(umowa k. 11-12, aneks do umowy k. 13, OWU k. 50-63, faktura VAT k. 44, okoliczność bezsporna)

W dniu 17/18 lutego 2015 roku należący do powoda pojazd marki M. (...) został skradziony. M. B. dokonał zgłoszenia kradzieży na Komisariacie Policji, a następnie w dniu 21 lutego 2015 roku zgłosił szkodę pozwanemu. W dniu 24 lutego 2015 roku przedmiotowy pojazd został wyrejestrowany, zaś w dniu 1 marca 2014 roku powód przeniósł własność pojazdu na pozwanego. W toku postępowania likwidacyjnego pozwany wyliczył wartość szkody powoda na kwotę 42.600 zł. Za podstawę wyliczenia pozwany przyjął wycenę sporządzoną w systemie E..

Decyzją z dnia 24 kwietnia 2015 roku ubezpieczyciel poinformował powoda o przyznaniu odszkodowania w/w kwocie.

(decyzja o wyrejestrowaniu k. 14, wycena k. 15-16, decyzja k. 17, druk zgłoszenia szkody k. 41-43, umowa przeniesienia własności pojazdu k. 45, okoliczności bezsporne)

Pismem z dnia 19 września 2016 roku powód wezwał pozwanego do dopłaty w terminie 7 dni odszkodowania w kwocie 13.500 zł. W odpowiedzi na wezwanie pozwany podtrzymał stanowisko w zakresie ustalonej wartości szkody.

(wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania przesyłki k. 18-18v., pismo k. 19-19v., okoliczności bezsporne)

Zgodnie z § 16 OWU, w razie kradzieży (...) SA określa odszkodowanie w kwocie odpowiadającej wartości pojazdu w dniu dokonania kradzieży, z uwzględnieniem warunków umowy AC.

(OWU k. 50-63, okoliczności bezsporne)

Wartość pojazdu powoda na dzień zawarcia umowy stron wynosiła 56.000 zł. Na datę kradzieży wartość ta wyrażała się kwotą 49.800 zł.

(pisemna opinia biegłego sądowego wraz z załącznikami k. 74-89, pisemna uzupełniająca opinia biegłego sądowego k. 103-105)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości ani rzetelności ich sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron. Za podstawę ustaleń faktycznych Sąd przyjął ponadto opinię biegłego sądowego G. P..

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne w całości.

W niniejszej sprawie znajdują zastosowanie przepisy Kodeksu cywilnego, w tym w szczególności o umowie ubezpieczenia (art. 805 i następnym k.c.), przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o działalności ubezpieczeniowej (j.t. Dz.U. 2015, poz. 1206 ze zm.) oraz postanowienia zawartej strony umowy ubezpieczenia autocasco wraz z ogólnymi warunkami ubezpieczenia.

W myśl przepisu art. 805 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia zakład ubezpieczeń zobowiązuje się spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Przy ubezpieczeniu majątkowym świadczenie zakładu ubezpieczeń polega w szczególności na zapłacie określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku (art. 805 § 2 k.c.). Zgodnie z przepisem art. 812 § 1 i 2 k.c., przed zawarciem umowy ubezpieczenia zakład ubezpieczeń obowiązany jest doręczyć ubezpieczającemu tekst ogólnych warunków ubezpieczenia, które określają m.in. sposób ustalania wysokości szkody oraz warunki wypłaty odszkodowania.

W przedmiotowej sprawie bezspornym między stronami był fakt zaistnienia zdarzenia z dnia 17/18 lutego 2015 roku, w wyniku którego doszło do kradzieży samochodu marki M. (...) o Ne rej. (...), stanowiącego własność powoda, jak również okoliczność, iż w jego dacie M. B. posiadał ubezpieczenie autocasco w pozwanym Zakładzie (...).

Przedmiotem sporu nie była zatem zasada odpowiedzialności pozwanego za przedmiotową szkodę.

Osią sporu w niniejszej sprawie była wysokość dochodzonego roszczenia z tytułu odszkodowania, a przede wszystkim ustalenie, czy powód miał prawo domagać się wypłaty odszkodowania w kwocie równej sumie ubezpieczenia oznaczonej w umowie AC.

Nie powielając ustaleń faktycznych przypomnienia wymaga, że w myśl postanowień OWU, określona w umowie AC suma ubezpieczenia odpowiada wartości pojazdu brutto i wyznaczała górną granicę odpowiedzialności pozwanego. W przypadku kradzieży pozwany określał odszkodowanie w kwocie odpowiadającej wartości pojazdu w dniu dokonania kradzieży, z uwzględnieniem warunków umowy AC. Definicja wartości pojazdu została podana w § 3 pkt 76 OWU i przyjęta przez pozwanego, jako podstawa ustalenia wysokości należnego powodowi świadczenia. Rzecz jednak w tym, że strony zawierając umowę ubezpieczenia podpisały również aneks, w myśl którego, ustalono z zachowaniem pozostałych nie zmienionych aneksem postanowień umowy ubezpieczenia autocasco (AC), że wartość pojazdu określona dla celów umowy ubezpieczenia nie ulegnie zmianie w całym okresie ubezpieczenia oraz suma ubezpieczenia pojazdu nie będzie pomniejszana o wypłacone odszkodowanie – bez stosowania zwyczajki składki. Mocą przedmiotowego aneksu strony niewątpliwie zmieniły zasady określania wartości odszkodowania m.in. w przypadku kradzieży pojazdu, przyjęły bowiem w istocie, że wartość ta przez cały okres trwania umowy będzie równa sumie ubezpieczenia. W ocenie Sądu zupełnie nie przekonują twierdzenia pozwanego, który wywodzi, iż jako ubezpieczyciel był zobowiązany do wypłaty odszkodowania, nie zaś sumy ubezpieczenia, że stała wartość

pojazdu oraz niepominiejszanie sumy ubezpieczenia winny być interpretowane przy uwzględnieniu treści art. 824 § 2 k.c., a nadto, że § 16 OWU należy rozumieć w ten sposób, że przy ustalaniu wartości odszkodowania w przypadku kradzieży należy uwzględnić klauzule modyfikujące wartość odszkodowania przewidziane w umowie (m.in. dotyczące pomniejszenia sumy gwarancyjnej, wysokości franszyzy integralnej, czy też udziału własnego). Wprawdzie należy podzielić stanowisko pozwanego, iż zakład ubezpieczeń jest zobowiązany do wypłaty odszkodowania, a suma ubezpieczenia stanowi jedynie górną granicę jego odpowiedzialności (art. 824 § 1 k.c.), to jednocześnie nie może ująć uwadze, że strony w drodze zawartego aneksu przyjęły stałą wartość pojazdu w całym okresie ubezpieczenia, a tym samym zmodyfikowały treść § 16 OWU w ten sposób, iż wyeliminowały rozumienie definicji „wartości pojazdu” według § 3 pkt 76 OWU. Skoro zgodnie z § 16 OWU, w przypadku kradzieży pozwany określał odszkodowanie w kwocie odpowiadającej wartości pojazdu w dniu dokonania kradzieży, a wartość pojazdu przez cały okres trwania ubezpieczenia, a więc również w dacie przedmiotowej kradzieży, miała niezmiennie wynosić 56.100 zł, to właśnie ta kwota była wartością pojazdu, o której mowa w przytoczonym zapisie OWU i wyznaczała wysokość należnego powodowi odszkodowania. Fakt, że w analizowanym stanie faktycznym wartość odszkodowania odpowiada sumie ubezpieczenia ma przy tym irrelevantne znaczenie, powód w istocie bowiem nie żądał wypłaty sumy ubezpieczenia, jako takiej, a wypłaty odszkodowania ustalonego na zasadach przewidzianych w § 16 OWU, z uwzględnieniem treści zawartego z pozwanym aneksu do umowy ubezpieczenia. O czym była już mowa, omawiany zapis przewidywał określanie odszkodowania z uwzględnieniem warunków umowy AC, a przecież przytaczany wyżej zapis aneksu do umowy stron, jest niczym innym jak jednym z warunków przyjętych na gruncie umowy ubezpieczenia. Nie można przy tym tracić z pola widzenia okoliczności, iż na mocy przedmiotowego aneksu strony w sposób odmienny od postanowień OWU zdefiniowały również takie kwestie, jak stałość sumy ubezpieczenia bez względu na liczbę i wartość wypłaconych w okresie ubezpieczenia odszkodowań. Pozwany w swojej praktyce ubezpieczeniowej przyjmował zatem możliwość odmiennego od postanowień OWU uregulowania pewnych zasad związanych z ustalaniem wartości odszkodowania. W ocenie Sądu, gdyby przyjąć, że wartość odszkodowania w każdym przypadku podlegałaby ustaleniu wedle kryteriów przedstawianych przez pozwanego, należałoby poddać w wątpliwość sens wpisywania w treść aneksu klauzuli niezmienności wartości pojazdu, która wówczas miałaby pozorny charakter.

Wskazać wreszcie należy, że zgodnie z art. 12 ust. 2 ustawy o działalności ubezpieczeniowej, ubezpieczenie autocasco ma charakter dobrowolny. Ogólne warunki tego ubezpieczenia ustala zakład ubezpieczeń. Zgodnie z art. 12a powołanej ustawy, określają one w szczególności, rodzaj ubezpieczenia i jego przedmiot, warunki zmiany sumy ubezpieczenia lub sumy gwarancyjnej, jeżeli ogólne warunki ubezpieczenia taką zmianę przewidują, prawa i obowiązki każdej ze stron umowy ubezpieczenia, zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń, przy ubezpieczeniach majątkowych - sposób ustalania rozmiaru szkody, sposób określania sumy odszkodowania lub innego świadczenia, jeżeli ogólne warunki ubezpieczenia przewidują odstępstwa od zasad ogólnych, sposób ustalania i opłacania składki ubezpieczeniowej, metodę i sposób indeksacji składek, jeżeli ogólne warunki ubezpieczenia indeksację przewidują, tryb i warunki dokonania zmiany umowy ubezpieczenia zawartej na czas nieokreślony, przesłanki i terminy wypowiedzenia umowy przez każdą ze stron, a także tryb i warunki wypowiedzenia, jeżeli ogólne warunki ubezpieczenia przewidują taką możliwość. Jak wynika z brzmienia przepisu art. 807 § 1 k.c., postanowienia ogólnych warunków ubezpieczenia sprzeczne z bezwzględnie obowiązującymi przepisami k.c. regulującymi umowę ubezpieczenia są nieważne, chyba, że przepisy szczególne stanowią inaczej. W pozostałych wypadkach wiążą strony umowy ubezpieczenia stając się immanentnym elementem jej treści. W niniejszej sprawie, nie zachodzi sprzeczność ogólnych warunków ubezpieczenia autocasco z przepisami kodeksu cywilnego normującymi umowę ubezpieczenia ani regulującymi posługiwanie się przy zawieraniu umowy wzorcami umownymi. Miały one zatem charakter wiążący dla stron przedmiotowej umowy - zarówno pozwanego, jak i powoda.

Stosownie do treści art. 12 ust. 3 ustawy o działalności ubezpieczeniowej, ogólne warunki ubezpieczenia oraz umowa ubezpieczenia powinny być formułowane jednoznacznie i w sposób zrozumiały. W myśl zaś ust. 4 powołanego przepisu, postanowienia sformułowane niejednoznacznie interpretuje się na korzyść ubezpieczającego, ubezpieczonego, uposażonego lub uprawnionego z umowy ubezpieczenia. Jak powszechnie przyjmuje się w judykaturze Sądu Najwyższego, w razie niejasności, nieдомówień, braku jednoznaczności sformułowań ogólnych warunków umów, wynikające z tego wątpliwości należy tłumaczyć na korzyść ubezpieczonego. Pogląd taki wyrażono

m.in. w uchwale składu 7 sędziów z dnia 31 marca 1993 roku (III CZP 1/93, OSNCP 1993 rok, nr 10, poz. 170), mającej walor zasady prawnej, oraz uchwale z dnia 8 lipca 1992 roku (III CZP 80/92, OSNCP 1993 rok, 1-2, poz. 14), a następnie kontynuowano w dalszej linii orzeczniczej. Wymogi transparentności wzorców umownych oraz konsekwencje zawartych w nich postanowień niejednoznacznych określił ustawodawca w art. 385 § 2 k.c. Ponadto, zgodnie z ugruntowaną linią orzecniczą, postanowienia ogólnych warunków umów ubezpieczenia podlegają wykładni według reguł określonych w art. 65 § 2 k.c., gdy ich postanowienia nie są precyzyjne i stwarzają wątpliwości co do ich istotnej treści, a wykładnia taka nie może pomijać celu, w jakim umowa została zawarta, a także natury i funkcji zobowiązania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2006 roku, II CSK 60/06, LEX ; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2004 roku, V CK 481/03). Proces wykładni rozpoczyna się od wykładni językowej, a kończy z chwilą uzyskania, w wyniku zastosowania kolejnych reguł wykładni, rezultatu w postaci ustalenia rzeczywistego znaczenia prawnego umowy. Do podstawowych cech prawidłowej wykładni należy uwzględnianie standardów ukształtowanych w praktyce w danej dziedzinie i respektowanie założenia racjonalności, a więc elementów koniecznych do uzyskania rozsądnego rezultatu wykładni. Jak jednolicie przyjmuje się w orzecznictwie, dyrektywy interpretacyjne ustanowione w art. 65 § 2 k.c. przyznają prymat zgodnemu zamiarowi stron i celowi umowy. Odczytanie zgodnego zamiaru stron powinno przy tym uwzględniać wszystkie fakty dotyczące nie tylko etapu zawierania umowy, ale także jej realizacji, jeżeli umożliwiają one stwierdzenie, jak strony pojmowały znaczenie poszczególnych postanowień umownych (m.in. wyrok SN z dnia 10 stycznia 2014 roku, I CSK 155/13, LEX nr 1523347). Cel umowy, jako kryterium wykładni umowy ubezpieczenia, nakazuje położenie nacisku na charakter ochronny tego stosunku prawnego. Ten aspekt tłumaczenia umowy ubezpieczenia Sąd Najwyższy zaakcentował w uzasadnieniu wyroku z dnia 26 stycznia 2006 roku (V CSK 90/05, Lex nr 195430), odwołał się do niego także w uzasadnieniu wyroku z dnia 11 grudnia 2007 r. (II CSK 375/07, Lex nr 492168). W obydwu orzeczeniach podkreślił, że wykładnia postanowień umowy ubezpieczenia musi uwzględniać jako zasadę odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń przy jednoczesnym ograniczonym rozumieniu przesłanek odpowiedzialność tę wyłączających. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 lutego 2015 roku (II CSK 295/14, LEX nr 1652719), wykładnia postanowień wzorca umowy stworzonego przez ubezpieczyciela nie może prowadzić do zaostrzenia wymagań stawianych ubezpieczającemu i ograniczania obowiązków ubezpieczyciela. Taki kierunek wykładni przesądzałby o naruszeniu art. 65 § 2 k.c. w powiązaniu z celem i istotą umowy ubezpieczenia wynikającymi z art. 805 § 1 k.c. To zatem zgodny zamiar stron i cel umowy, nie zaś dosłowne brzmienie warunków ubezpieczeń, mają najistotniejsze znaczenie przy wykładni postanowień tych ostatnich, brak jest bowiem podstaw, aby postanowienia wzorca umowy postrzegać w kategoriach tekstu prawnego, dokonując ich wykładni analogicznie do interpretacji przepisów prawa. Reasumując, przy wykładni postanowień ubezpieczenia, w tym ogólnych warunków ubezpieczenia, należy uwzględniać cel umowy i interesy ubezpieczającego, ubezpieczonego lub uprawnionego. Wykładnia ta nie może pomijać celu, w jakim umowa została zawarta, a także natury i funkcji zobowiązania. Celem umowy jest zaś niewątpliwie udzielenie ubezpieczonemu ochrony na wypadek określonego w umowie ryzyka, w zamian za zapłatę składki. Powtórzyć należy, iż umowa ubezpieczenia pełni funkcję ochronną i z tej przyczyny miarodajny do wykładni jej postanowień jest punkt widzenia tego, kto jest chroniony.

Przenosząc powyższe na grunt omawianej sprawy należy przyjąć, że dla wywodzonej przez pozwanego koncepcji, wedle której w każdym wypadku ustalania wartości odszkodowania, wartość pojazdu zawsze podlega ustalaniu w oparciu o przesłanki z § 3 pkt 76 OWU, zapis § 16 OWU należałoby uznać za nieprecyzyjny, a jednocześnie wewnętrznie sprzeczny, zwłaszcza w przypadku sytuacji, jak analizowana na gruncie niniejszej sprawy. Oto bowiem z jednej strony sporne postanowienie OWU nakazywałoby ustalać wartość odszkodowania w kwocie odpowiadającej wartości pojazdu w dniu dokonania kradzieży, z uwzględnieniem warunków umowy AC, które, jak w analizowanym przypadku, wprost przewidywały stałą wartość pojazdu przez cały okres trwania ubezpieczenia, z drugiej zaś – wedle twierdzeń pozwanego – nakazywałoby za każdym razem ustalać sporną wartość w sposób przedstawiony w § 3 pkt 76 OWU, a więc na podstawie aktualnych na dany dzień notowań rynkowych cen pojazdu, z uwzględnieniem jego pochodzenia, roku produkcji, okresu eksploatacji itd. W ocenie Sądu powód podpisując z pozwanym umowę ubezpieczenia działał z pełnym przekonaniem, że przez cały okres trwania umowy wartość jego pojazdu będzie się wyrażała kwotą 56.100 zł, zwłaszcza, że w treści aneksu pozwany nie odwoływał się do postanowień § 3 pkt 76 OWU, czy też art. 824 § 2 k.c.

Z dużą dozą prawdopodobieństwa, graniczącą wręcz z pewnością, można ponadto przyjąć, że zawarty przez strony aneks do umowy miał wpływ na wysokość składki ubezpieczeniowej.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd uznał, że omawiany zapis § 3 pkt 76 OWU nie mógł stanowić podstawy do ustalenia wartości szkody w pojeździe powoda. Sąd przyjął, że zgodnie z § 16 OWU w zakresie wartości pojazdu zastosowanie znajdowały postanowienia aneksu do umowy ubezpieczenia, w konsekwencji wartość ta przez cały okres trwania ubezpieczenia wyrażała się kwotą 56.100 zł. Uwzględniając dotychczas wypłacone powodowi świadczenie pieniężne (42.600 zł) do dopłaty pozostawała zatem kwota 13.500 zł, a więc dochodzona przedmiotowym powództwem.

Wobec powyższego Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 13.500 zł wraz z ustawowymi odsetkami, przy czym począwszy od dnia 1 stycznia 2016 roku z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, od dnia 24 marca 2015 roku do dnia zapłaty.

O odsetkach ustawowych Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociaż by opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (od dnia 1 stycznia 2016 roku odsetki ustawowe za opóźnienie). Natomiast zgodnie z treścią art. 817 § 1 i § 2 k.c., ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku, gdyby jednak wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Jednakże bezsporną część świadczenia ubezpieczyciel powinien spełnić w terminie przewidzianym w § 1. W niniejszej sprawie powód zgłosił szkodę w dniu 21 lutego 2015 roku (data wpływu zgłoszenia do pozwanego), a zatem 30-dniowy termin na wypłatę świadczenia upływał pozwanemu w dniu 23 marca 2015 roku, co czyni żądanie odsetkowe powoda w pełni zasadnym.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto w oparciu o treść art. 98 k.p.c.

Strona powodowa wygrała sprawę w całości, a zatem należy się jej od pozwanego zwrot kosztów procesu w pełnej wysokości (art. 98 § 3 k.p.c.).

Na koszty procesu poniesione przez powoda w łącznej wysokości 4.292 zł złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 675 zł (5% od w.p.s.), koszty zastępstwa procesowego adwokata w kwocie 3.600 zł (§ 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie, Dz.U. 2015, poz. 1800) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Mając na uwadze powyższe, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.292 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 38,86 zł tytułem zwrotu tymczasowo poniesionych kosztów procesu.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.